

Kukleku de windhaan

In een tweede hands winkel lag hoog op een berg rommel een windvaan in de vorm van een haan. Hij had daar al heel lang gelegen, door iedereen vergeten. Op zekere dag klom de winkelier op een ladder om eens na te gaan wat er daarboven allemaal lag. „Kijk eens aan,” zei hij tegen zijn vrouw, „hier ligt een windvaan.”

De vrouw kwam erbij om hem te bekijken. „Een windvaan,” zei ze, „die waren we helemaal vergeten.” Ze nam de kleine haan in haar handen en veegde met een punt van haar schort het stof er af. „Kijk eens, hij is van koper. Hij zal mooi zijn als hij gepoetst is.”

„Ik ga hem meteen poetsen,” zei de winkelier. Hij haalde poetspommade en ging aan het werk. Spoedig was Kukleku, zoals ze hem noemden, zo mooi als een gloednieuwe stuiver. „Ik zet hem in de etalage,” zei de man. „Misschien verkopen we hem.”

Er stond een spiegel in de etalage en als Kukleku daarin zichzelf zag, dacht hij: „Iemand zal me wel kopen en dan kan ik iedereen vertellen hoe de wind waait.”

Na een paar dagen zei de winkelier tegen zijn vrouw: „Laten we de windhaan zelf houden. Ik zet hem op een paal bij het keukenvenster, dan kunnen we hem zien als we zitten te eten.”

Zo kwam Kukleku op zijn paal te staan en vertelde wat voor weer het werd. De zonnestralen dansten op zijn glanzende jas en de vogels kwamen bij hem op bezoek. Zijn beste vriend was een oude wijze roodborst. Als er jongens en meisjes langs kwamen, riepen ze soms: „De wind is zuid, laten we gaan picnicken.” Of de buurman zei: „De wind draait naar Zuid-West, we krijgen regen.”

Iedereen had het altijd zo druk over weer en wind, dat de windhaan zich heel wat begon te verbeelden. Hij zou niet zo trots zijn geweest, als hij geweten had wat stond te gebeuren, toen er een grote verhuiswagen voor het buurhuis stilhield.

De windhaan keek toe wat er allemaal naar binnen werd gebracht. Toen zag hij hoe een krat het erf op werd gedragen. Er kwamen zes kippen en een haan uit.

„Een van hen lijkt op mij,” dacht Kukleku, erg verbaasd, want hij had nog nooit een andere haan gezien.

Het werd donker en de kippen werden in een hok op het erf gezet. De hele nacht moest Kukleku denken aan de nieuwe buurman die op hem leek. „Zou hij net als ik op een paal worden gezet?” vroeg hij zich af. „Ik hoop van niet, want ik moet de enige in de buurt blijven die zegt hoe de wind waait.”

Toen de dageraad aanbrak hoorde Kukleku een geluid, dat zo hard was dat hij haast van zijn paal sprong van schrik.

„Kuuuuuklekuuuuu!”

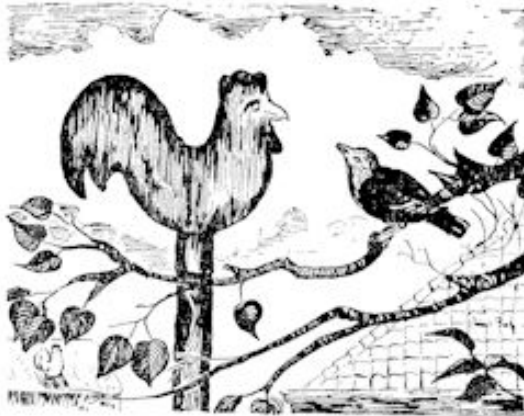
De windhaan keek naar het buurerf. Daar stond op het dak van het kippenhok de haan en kraaide nog eens zo hard hij kon: „Kuuuuuklekuuuuu!” „Hij roept mijn naam en hij lijkt op mij,” dacht Kukleku. „Ik vraag mij af of hij probeert de nieuwe windvaan te worden.”

Even later kwam de buurman naar buiten met een paal en een schep. Hij ging naar het erf en begon een gat te spitten.

„Hij is bezig een paal te zetten voor die ouwe snerthaan,” raasde Kukleku. Terwijl hij toekeek, kwam de roodborst er aan en ging vlakbij hem zitten.

„Wat scheelt er aan?” vroeg deze. „Je ziet er zo ongelukkig uit.”

„Ben ik ook,” antwoordde de windhaan. Zie je die malle haan daar? Die wil mijn baantje hebben. Hij wil nu vertellen hoe de wind waait.”

„Hoe kom je daarbij?”

„Het is zo duidelijk als wat. Hij schreeuwt aldoor tegen me.”

Daar begon de snerthaan juist weer te kraaien.

„Hoor je hem? Hij roept mijn naam,” zei de windhaan.

De roodborst lachte. „Dat roepen alle hanen,” vertelde hij de windhaan. „En verder geloof ik dat hij geen snars verstand heeft van het weer. Jij wijst naar het westen en hij naar het oosten.”

Terwijl hij zo sprak strekte de echte haan zijn vleugels en vloog naar de ren.

„Misschien heb je gelijk,” zei Kukleku, „maar waar is die paal dan voor? Vertel me dat eens.”

Op dat ogenblik kwam een jongen naar buiten, die een lantaarn droeg, die hij aan de paal hing.

„Ziedaar,” grinnikte de roodborst, „de paal is voor het buitenlicht.”

Juist kwam de winkelier met zijn vrouw naar buiten. Het begon te mot-regenen en hij stak zijn paraplu op, terwijl hij zei: „Kukleku zegt dat het gaat regenen.”

„Ja, de wind is Zuid-West,” antwoordde zijn vrouw.

De winkelier keek nog eens om naar Kukleku en zei: „Je bent de beste windhaan van de wereld.”

En toen hij dat hoorde was Kukleku weer helemaal gelukkig.

Uit „Jack and Jill”. Vert. Marian Hesper-Sint.

Overname van artikelen of gedeelten hiervan alleen toegestaan na schriftelijke toestemming van de uitgever.